

Søren Svestrup

A gesztenyeember

Fordította
Sulyok Viktória

Søren Sveistrup

A gesztenyeember

Krimi

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Søren Svestrup: Kastanjemanden

Copyright © Søren Svestrup and JP/Politikens Hus A/S 2018
in agreement with Politiken Literary Agency

All rights reserved.

A gesztenyeember © Partvonal Könyvkiadó, 2019
Magyar fordítás © Sulyok Viktória

Minden jog fenntartva! Jelen kiadvány sem részben,
sem egészben nem másolható, nem sokszorosítható,
sem elektronikus, sem mechanikai eljárással.

Bárminemű felhasználása
csak a kiadó írásos engedélyével történhet.

Partvonal Könyvkiadó, Budapest, 2019
www.partvonal.hu

Felelős kiadó a Partvonal Könyvkiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Korentsy Márta
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Szerkesztő: Barsi Nikoletta
Korrektor: Friedrich Zoltán
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

ISBN 978 615 578 380 7

Készült az Aduprint Nyomda Kft-ben, 2019-ben
Felelős vezető: Tóth Béláné

Szeretett fiaimnak, Silasnek és Sylvesternak

1989. október 31., kedd

1

Sárga és vörös levelek szállingóztak lassan a napfényben a nedves aszfalt felé, amely sötét, tükörsima folyóként haladt keresztül az erdőn. Amint a fehér rendőrautó elszáguldott mellettük, vad táncba kezdtek, de végül földet értek, és mozdulatlanul feküdtek korábban lehullott társaikon.

Marius Larsen levette a lábát a gáزرól, hogy lassabban vegye be a kanyart, és közben feljegyezte agya egyik szegletébe, hogy jeleznie kell a közútfenntartóknak, hogy el kell takarítaniuk a leveleket. Ha nem tisztítják meg az utat, csúszóssá válhat, és emberéleteket veszélyeztethet. Hányszor kell még emiatt telefonálnia? Minden évben ugyanaz a nóta. Marius negyvenegy éve dolgozott rendőrként, tizenhét éve nevezték ki rendőrfőnöknek, és nem telt el úgy ősz, hogy ne kellett volna a levelek eltakarításáért könyörögnie. Ma mindenesetre nem lesz rá ideje, mert fontos beszélgetés vár rá.

Ingerülten próbálta beállítani az autó rádióját, de nem találta, amit keresett. Mindenhol Gorbacsovról és Reaganról beszéltek, és a berlini fal leomlásáról találgattak. Bármelyik pillanatban eljöhethet, jósolták. Úgy vélték, új korszak köszönthet be.

Marius tisztában volt azzal, hogy már nem tudja sokáig halasztgatni a beszélgetést, de képtelen volt összeszedni magát. Már csak egy hét volt hátra a nyugdíjazásáig, szóval itt az ideje, hogy a felesége szemébe nézzen, és bevallja az igazságot. Hogy nem tud lemondani a munkájáról. Már el is kezdte intézni, hogy tovább dolgozhasson. Mégsem áll készen arra, hogy tétlenül üljön a nappaliban a Szerencsekereket nézve, a kertben tüsténkedjen, vagy az unokáival kártyázzon.

Amikor fejben lejátszotta a beszélgetést, könnyűnek tűnt, de tudta, hogy el fogja szomorítani az asszonyt. Keserű arckifejezéssel fog felállni az asztaltól, kimegy a konyhába, a pulton kezd rendezkedni, és hátat fordítva sóhajt, hogy megérti. De nem fogja megérteni. Ezért amikor tíz perccel korábban megszólalt a rendőrségi rádió, Marius jelezte, hogy majd ő intézkedik. El akarta odázni a beszélgetést. Máskor ingerelte volna, hogy ki kell hajtania Ørum tanyájáig, végig a hosszú úton a mezők mellett, át az erdőn, és mindezt csak azért, hogy megkérje, vigyázzon jobban az állataira. Nem először történt, hogy a disznók vagy tehének kitörtek a kerítés mögül, és a szomszéd mezején garázdálkodtak, egészen addig, amíg Marius vagy az egyik embere közbe nem avatkozott. Most azonban nem húzta fel magát a híváson. Először természetesen megkérte a kollégáit, hogy próbáljanak meg kapcsolatba lépni Ørummal, de amikor nem vették fel a telefont sem a férfi otthonában, sem a kompikötőben, ahol részmunkaidőben alkalmazták, lekanyarodott a főútról, és a tanya felé vette az irányt.

Az egyik adón régi dán zenét játszottak. Birthe Kjær hangja betöltötte az öreg Ford Escortot. Marius feltekerte a hangerőt. Élvezte, ahogy az őszi tájon át a célja felé robog. Az erdőben a sárgává, vörössé és barnává változott lombok között néha felvillant egy-egy örökzöld fa is. Nem sokkal korábban kezdődött a vadászigény. Marius letekerte az ablakot, a nap lesütött az útra a fák koronáján keresztül, és a férfi egy pillanatra megfeledkezett a koráról.

Amikor megérkezett, a tanyán csend honolt. Kiszállt, és becsapta maga mögött a kocsiját. Hirtelen beléhasított, milyen régen járt itt utoljára. Minden elhanyagoltnak tűnt. Az istálló ablakai betörtek, a ház falairól hámlott a vakolat, a telken magasodó gesztenyefák fenyegetően hajoltak a hosszúra nőtt fű közepén árválkodó hinta fölé. A lehullott levelek és gesztenyék összeroppantak Marius lába alatt, amint a férfi a bejárati ajtóhoz lépett, hogy bekopogjon.

Miután háromszori próbálkozására sem nyitottak ajtót annak ellenére, hogy hangosan szólította Ørumot, belátta, feleslegesen tette meg az utat. Senki sincs itthon. Előhúzott egy jegyzetfüzetet a zsebéből, papírra vetett pár sort, kitépte, és becsúszta a levélbedobó nyíláson.

Néhány varjú húzott el a feje felett és tűnt el a csűr előtt parkoló Ferguson traktor mögött. Mivel a tanyán nem talált senkit, úgy döntött, elugrik a kompikötőbe, hátha ott több szerencséje lesz. Még ez a pluszkiterő sem tudta feldühíteni. Amint a kocsi felé lépdelt, hirtelen ötlete támadt, pedig igazán nem vallott rá, hogy ilyesmi jusson eszébe. Micsoda mázli, hogy kijött Ørumhoz ahelyett, hogy hazahajtott volna, és szint vallott volna a felesége előtt. Hogy enyhítse az asszony sebének sajnását, a beszélgetés után fel fogja vetni, hogy elugorhatnak Berlinbe. Akár egy hétre, de egy hétvégére mindenképpen, melyt időt tud szakítani rá. Szépen leautóznak, megmártóznak a történelem habjaiban, beleszimatoznak az új korszakba, knédlit és savanyú káposztát esznek, mint akkor régen, amikor a gyerekekkel sátraztak a Harz hegységben. Már majdnem visszaért a kocsihoz, amikor észrevette, miért gyülekeznek a varjak a traktor mögött. Egy sápadt, színtelen, formátlan alakot csipegettek, és amint Marius közelebb lépett hozzájuk, észrevette, hogy egy disznóból falatoznak. Az állat üveges szeme tágra nyílt, a teste meg-megrándult, mintha el akarta volna riasztani a madarakat, hogy hagyják békén a koponyáján lévő lött sebet.

Marius kinyitotta a ház bejárati ajtaját. A sötét előszobát betöltő penész- és gombaszag mellett valami más is az orrába hatolt, amiről nem igazán tudta eldönteni, mi lehet.

– Ørum, itt a rendőrség!

Csak a ház egyik ki tudja, hol lévő csapjából folyó víz csobogása válaszolt a kiáltására. Belépett a konyhába. A kamasz lány úgy tizenhat-tizenhét éves lehetett. Az étkezőasztal melletti székekben ült, és az, ami szétlőtt arcából megmaradt, a zabpelyhes tálban pihent. Az asztal túloldalán még egy holttest feküdt a linóleumpadlón. Ő is tinédzser volt, de a lánynál valamivel idősebbnek tűnt. Mellkasán hatalmas lött seb tátongott, teste esetlenül támaszkodott a tűzhelynek. Marius földbe gyökerezett lábbal állt. Természetesen látott már korábban halottakat, de olyat, mint most, még soha. Beletelt egy pillanatba, amíg kirántotta szolgálati pisztolyát az övére erősített tokból.

– Ørum?

Előreszegezett fegyverrel hatolt beljebb a házba, közben Ørumot szölongatta. Most sem reagált senki. A következő holttest a fürdőszobában várta, és Mariusnak a szája elé kellett kapnia a kezét, hogy ne hányja el magát. A víz erős sugárban folyt a kád feletti csapból. A kád már régen megtelt, a víz a padlóra folyt belőle, és a lefolyó felé haladva vérral keveredett össze. A meztelen nő, nyilván az édesanya, kifacsart pózban feküdt a földön. Az egyik lábát és karját levágták. A boncolás később azt állapította meg, hogy több fejszecsapással ölték meg. A kádban ült, amikor megtámadták, kimászott a padlóra, és ott vonszolta magát, de újra és újra lecsaptak rá. A végtagjait ért sérülésekből látszott, hogyan próbált védekezni. Arca a felismerhetlenségig összeroncsolódott, koponyáját bezúzták.

Marius figyelmét hirtelen gyenge mozdulat vonta magára. A sarokba hajított zuhanyfüggöny alatt egy alak körvonalaait vette észre. Óvatosan felemelte a zuhanyfüggönnyt. Az alatta lévő vértócsában egy fiú feküdt. A haja torzonborzan meredezett, úgy tíz-tizenegy éves lehetett. Halottnak tűnt, de látszott, hogy a zuhanyfüggöny sarka, amely a szája előtt maradt, gyengén, de szabályos időközönként megrezzen. Marius fölhajolt, lehúzta róla a zuhanyfüggönnyt, és felemelte a karját, hogy megkeresse a pulzusát. A fiú végtagjait vágott sebek és zúzódások borították, ruháját teljesen eláztatta a vér, feje mellett egy fejsze hevert. Mihelyt megtalálta a pulzusát, Marius azon nyomban felegyenesedett.

A nappaliban vad mozdulattal kapta fel a telefont, közben leverte a melléte lévő csordultig töltött hamutartót a szőnyegre, de amikor bejelentkezett a rendőrőrs, összeszedte magát, hogy minden fontos információt át tudjon adni. Mentő. Erősítés. Gyorsan. Ørumnak nyoma sincs. Jöjjenek az emberek! Most azonnal! Amikor letette, vissza akart sietni a kisfiúhoz, de hirtelen beléhasított, hogy valahol kell lennie egy kislánynak is, mert a srácnak van egy ikertestvére.

Körbenézett, és visszaindult az előszobába, hogy az onnan induló lépcsőn felmenjen az első emeletre. Amint ellépett a konyhába és a pincébe vezető nyitott ajtó mellett, megtorpant. Lefelé kémlelt. Mintha hangokat hallott volna. Talán lépéseket vagy kaparászást, de

hiába fülelt. Megint előhúzta a szolgálati fegyverét. Szélesebbre tárta az ajtót, és óvatosan lefelé indult a keskeny fokokon, amíg meg nem érezte talpa alatt a betonpadlót. Megvárta, míg szeme hozzászokik a sötéthez. A föld alatti folyosó végén lévő pinceajtó tárva-nyitva állt. Marius minden idegszála azt ordította, hogy egy lépést se tegyen tovább, várja meg a mentőt és a kollégáit, de aggódott a kislányért. Amikor az ajtóhoz ért, észrevette, hogy betörték. A zár és a zárbetét a földön hevert. A pincét csak a plafon közelében elhelyezkedő, koszos ablakokon beeső gyenge fény világította meg, Marius mégis azonnal észrevette az egyik sarokban álló asztal alatt megbújó alakot. Odasietett, leeresztette a fegyverét, és lehajolt hozzá.

– Semmi gond. Minden rendben.

A kislány elfordított fejjel, reszketve próbált minél beljebb húzódni a sarokba.

– Marius vagyok. A rendőrségtől jöttem, és segíteni szeretnék.

A kislány még apróbbra kucorodott össze, mintha meg sem halotta volna. Marius körbehordozta a tekintetét a pincén, és derengeni kezdett előtte, mire használták. Undor fogta el. A következő helyiségbe vezető ajtón keresztül ferde fapolcokat pillantott meg. A látvány kiverte a fejéből a kislányt. Átlépett a küszöbön. Fogalma sem volt, mennyi figura tárult a szeme elé, és tudta, hiábavaló vállalkozás lenne megpróbálnia összeszámolni őket. Gesztenyeférfiak és gesztenyenők. És gesztenyeállatok. Kicsik és nagyok, gyerekesek, mégis ijesztők, köztük sok befejezetlen és torz alak. Marius ide-oda kapkodta a fejét a polcokat megtöltő rengeteg különböző figura között, nem tudta mire vélni őket, és a gondolatai annyira lefoglalták, hogy nem hallotta meg, hogy a fiú belép a helyiségbe.

Átfutott az agyán, hogy a technikusoknak mindenképpen meg kell vizsgálniuk, kintről vagy bentről törték-e be az ajtót. Hirtelen tudatosult benne, hogy talán valami szörnyűség tört ki a pincéből, mint az állatok egy kerítés mögül, és amikor vadul cikázó gondolatain keresztül fülebe hatolt egy zaj, a fiú felé kapta a fejét. A fejsze az állkapcsa felé lendült, és minden elsötétült előtte.

Október 5., hétfő, jelen

2

A hang teljesen betöltötte a sötétséget. Halkan, gúnyosan sugdosott a fülébe. Felkapta, amikor elesett, és megpörgette a szélviharban. Laura Kjær semmit sem látott. Már nem hallotta a fák leveleinek zúgását, és nem érezte a hideg fűvet a talpa alatt. Már csak a hangot fogta fel, amint a golyós rúddal rámért ütések között a fülébe sugdos. Laura feladta a védekezést, abban reménykedve, így talán elhallgat a hang, de hiába. Továbbra is hallotta, és az ütések is megállíthatatlanul záporoztak rá, míg végül képtelen volt megmozdulni. Hirtelen megérezte, hogy egy szerszám éles fogai a csuklója bőrébe marnak, és mielőtt elveszítette volna az eszméletét, felfogta, hogy felberreg egy elektromos fűrészes, és a csontjába hatol.

Fogalma sem volt, mennyi ideig feketett öntudatlanul. Még mindig sötétség vette körül. A hang sem hagyta magára. Úgy tűnt, mintha csak arra várt volna, hogy magához térjen.

– Minden rendben, Laura?

A gyengéd, barátságos hang túl közlőleg süttogott a fülébe. Nem várt válasza. Megoldotta a nő számára tapasztott kendőt, és Laurából kitört a könnyöregés. Semmit sem értett. Bármit megtesz. Miért ő? Mit követett el?

A hang azt felelte, tudja jól, mit követett el. Még közelebb hajolt a nőhöz, és amint a fülébe süttogott, hanglejtéséből érezhető volt, már alig várta ezt a pillanatot. Laurának össze kellett szednie magát,

hogy követni tudja. Értette a szavakat, de nem hitte el, hogy jól hall. Eddigi kínjainál jóval nagyobb fájdalom borította el. Ez lehetetlen! Ez egyszerűen nem lehet igaz! Eltaszította magától a szavakat, mint a rá támadó őrületet. Fel akart állni, hogy tovább küzdjön, de teste nem engedelmeskedett. Hisztérikus zokogásban tört ki. Már egy ideje sejtette a szörnyű igazságot, de nem volt hajlandó elfogadni, és csak most hitte el, amikor a hang a fülébe sügta. Sikítani akart, de a belei feltüremkedtek a torkán keresztül, és amikor megérezte az arcát cirógató rudat, teljes erőből elrugaskodott, és a sötétségbe vetette magát.

Október 6., kedd, jelen

3

Kint már virradni kezdett, amikor Naia Thulin lenyúlt, és magába vezette az álomból lassan ébredő férfit. Mozgatni kezdte a csípőjét. Megragadta a férfi vállát, és érezte, amint keze bizonytalanul, tapogatózva a derekára simul.

– Hé, várj...

Hangjából kihallatszott, hogy még nem tért teljesen magához, de Thulin ügyet sem vetett rá. Ehhez támadt kedve, amikor kipattant a szeme. Egyre gyorsabban mozgott, egyre határozottabban csúsztatva csípőjét előre-hátra. Az egyik kezét a falnak támasztotta. Láta, milyen kényelmetlenül fekszik a férfi, hallotta, hogy feje az ágy fejtámlájának, a fejtámla pedig a falnak ütődik, de nem érdekelt. Nem hagyta abba, és érezte, hogy a férfi vonakodása elpárolog. Amikor elélezett, a férfi gyönyörébe fájdalmat keverve a mellkasába vájta a körmét. Mindketten megmerevedtek.

A nő egy pillanatig levegő után kapkodva feküdt, és a hátsó udvarba behajtó kukásautót hallgatta. Odébb gördült, és felkelt az ágyból, nem törődve a férfi kezével, amely gyengéden simogatta a hátát.

– Jobb lesz, ha lelépsz, mielőtt felébred.

– Miért? Szereti, amikor itt vagyok.

– Gyerünk! Kelj fel!

– Csak ha összeköltöztök velem.

Thulin felkapta a férfi ingét, odahajította, és a fürdőszoba felé vette az irányt. A férfi mosolyogva eresztette vissza a párnára a fejét.

4

Felvirradt október első keddje. Későn érkezett meg az ős, de ezen a napon az alacsonyan a város fölé boruló égen sötétszürke felhők gyülekeztek. Amint Naia Thulin kiszállt a kocsiból, és elindult az úton haladó járművek között, szakadni kezdett az eső. Megszólalt a telefonja, de nem nyúlt a kabátja zsebébe, hogy felvegye. A kezét a lánya hátára tette, hogy át tudjanak slisszolni a munkába igyekvő autók sűrű során. A reggel gyorsan elszaladt. A lánya, Le főleg a League of Legends online versenyjátékról fecsegett, amihez még túl kicsi volt, mégis mindent tudott róla, és kijelentette, hogy a legújabb példaképe egy Park Su nevű koreai tinédzser.

– Vegyél gumicsizmát, ha kimentek a parkba. És ne felejtsd el, hogy ma nagyapa jön érted, de egyedül kell átmenned az úton. Először balra nézel, aztán jobbra...

– És aztán megint balra. És előtte felveszem a kabátomat, hogy az autósok lássák a fényvisszaverő csíkjaimat.

– Ne izegj-mozogj, hogy be tudjam kötni a cipődet.

Beálltak az iskola előtti biciklitároló teteje alá. Thulin lehajolt, és Le megpróbált nyugton maradni. A cipője körül egyre nagyobb tócsa alakult ki.

– Mikor költözünk össze Sebastiannel?

– Nem mondtam, hogy összeköltözünk veled.

– Miért nincs nálunk reggel, ha este ott van?

– A felnőtteknek reggel sok a dolguk, és Sebastian is siet dolgozni.

– Ramazannak született egy öccse, így most már tizenöt kép van a családfáján, nekem pedig csak három.

Thulin röpke pillantást vetett a lányára, és magában elátkozta a családfás plakátokat, amelyeket a gyerekek az osztályfőnökük segítségével őszi levelekkel díszítettek és az osztályterem falára erősítettek, hogy mindenki megcsodálhassa őket. Ezzel egy időben elöntötte a szokásos megkönnyebbülés, hogy Le minden további nélkül a családjuk részének tartja a nagyapját, aki valójában nem is a nagyapja.

– Emiatt ne szomorkodj! És igazából öt képed van a családfán, ha beleszámoljuk a papagájt és a hörcsögöt is.

– A többiek fáján nincsenek állatok.

– Mert ők nem olyan szerencsések, mint te.

Le nem válaszolt. Thulin felegyenesedett.

– Az lehet, hogy nem vagyunk sokan, de jól megvagyunk, és ez a legfontosabb. Oké?

– Kapok még egy papagájt?

Thulin visszagondolt a beszélgetés kezdetére, majd arra, hová futott ki, és az jutott eszébe, hogy a lánya talán okosabb, mint feltételezte.

– Ezt majd máskor megbeszéljük. Várj egy kicsit!

A telefonja megint megszólalt, és most már muszáj volt felvennie.

– Negyedóra múlva ott vagyok – szólt bele.

– Nem sürgős – felelte egy hang, amelyben Nylander titkárnőinek egyikét ismerte fel. – Nylander nem fog odaérni a ma reggelre megbeszélt találkozótokra, így eltoltuk jövő keddre. Viszont üzeni, hogy azt szeretné, ma vidd magaddal az új kollégát, hogy ne unatkozzon, amíg nálunk van.

– Anya, Ramazannal leszek!

Thulin a lánya után nézett, ahogy a Ramazan nevű fiúhoz futott. A legnagyobb természetességgel csatlakozott a szír családhoz, egy asszonyhoz és egy férfihoz, aki egy csecsemőt tartott a karjában, és két másik gyerekhez. Olyannak tündek, mint egy mintacsalád, amely éppen most lépett le egy női magazin lapjairól.

– De Nylander most már másodszor mondja le a találkozót, pedig nem lenne öt percnél hosszabb. Most hol van?

– Sajnálom, éppen egy költségvetési tárgyalásra tart. Egyébként azt kérdezi, miről is akarsz vele pontosan beszélni?

Thulin eljátszott a gondolattal, hogy kipakol, és rázúdítja a nőre, hogy az életvédelmi osztályon töltött kilenc hónapja nagyjából olyan izgalmasnak bizonyult, mint egy látogatás a rendőrmúzeumban. Idióta feladatokat kap, az osztály technológiai színvonala még egy Commodore 64 szintjét sem éri el, és már alig várja, hogy búcsút vehessen tőlük.

– Csak pár apróságról.

Letette a telefont, és odaintett a lányának, mielőtt a kicsi eltűnt volna az iskola bejárata mögött. Az eső már majdnem átáztatta a kabátját, és amint az autója felé indult, érezte, hogy képtelen jövő keddig várni. Átvágott a forgalmon, és amikor kinyitotta a kocsiját, olyan érzés fogta el, mintha figyelték volna. A kereszteződés másik oldalán, a személy- és teherautók véget nem érő sorai között mintha észrevett volna valakit, de amint pirosra váltott a lámpa, és jobban szemügyre tudta volna venni, az alak eltűnt. Thulin lerázta magáról a kellemetlen érzést, és beült a volán mögé.

5

A rendőr-főkapitányság visszhangzott a két férfi lépteitől, amint elhaldtak néhány, az ellenkező irányba tartó rendőrtiszt mellett. Nylander, a gyilkosságok főnöke gyűlölte az ehhez hasonló folyosói beszélgetéseket, de tudta, ennél jobb lehetőség ma már nem fog kínálkozni, ezért magába fojtotta a megalázottság érzését, és megpróbált lépést tartani a megyei főkapitány-helyettessel, és jó képet vágni a helyzethez.

– Nylander, muszáj összehúznunk a nadrágszíjat. Minden osztályon ez van.

– Több embert helyeztek nekem kilátásba...

– Most nem alkalmas az időpont. Az igazságügy-miniszter jelenleg más osztályokat részesít előnyben. El szeretnék érni, hogy az NC3 legyen Európa legjobb, kiberbűnözéssel foglalkozó szerve, ezért oda csoportosítják máshonnan a pénzeket.

– De ez nem érintheti hátrányosan az én osztályomat. Kétszer anynyi emberre lenne szükségünk...

– Ezzel tisztában vagyok, de éppen most tehermentesítettünk.

– Hát én ezt nem így látom. Egyetlen nyomozót küldtek hozzánk pár napra, ráadásul azért, mert az Europol hazarugdosta, szóval ő nem igazán számít.

– Valószínűleg tovább fog maradni. Attól függ. Viszont a minisztérium akár embereket is elvonhatott volna tőletek, szóval inkább nézd a dolog pozitív oldalát, rendben?

A megyei főkapitány-helyettes megállt, és Nylander felé fordult, hogy nagyobb hangsúlyt adjon a szavainak. Nylander már éppen nyitotta volna a száját, hogy azt válaszolja, nagyon nincs rendben.

Több emberre van szüksége, és azzal hitegették, megoldják a problémáját, ehelyett most félreállították az idióta NC3 miatt, ahogyan az úgynevezett Nemzeti Kiberbűnözési Központot rövidítik előkelősködve, ráadásul azt is le akarják nyomni a torkán, hogy érje be egy kiegészítő nyomozóval, aki elbaltázott valamit Hágában.

– Lenne egy kis időd? – termett hirtelen mellettük Thulin, és a megyei főkapitány-helyettes megragadta az alkalmat, hogy besliszszoljon a tárgyaló ajtaján, és behúzza maga mögött. Nylander egy pillanatra utánameredt, majd visszaindult arra, ahonnan jött.

– Nem, és neked sincs. Beszélj az ügyeletessel a husumi bejelentésről, és vidd el magaddal az europolos kollégát, hogy belejöjjön az itteni ügymenetbe.

– Arról lenne szó...

– Erre most tényleg nincs időm. Tisztában vagyok a kvalitásaidal, de te vagy a legfiatalabb, aki valaha betette hozzánk a lábát, úgyhogy ne is álmodj arról, hogy csoportvezetőt csináljak belőled, vagy valami hasonlót.

– Eszem ágában sincs csoportvezetői pozícióba kérni magam. Egy ajánlásra van szükségem az NC3-hoz.

Nylander megtorpant, és a nőre szegezte a pillantását.

– Az NC3-hoz. A kiberbűnözési osztályhoz...

– Tisztában vagyok veled, kikről van szó. Miért?

– Mert érdekesnek tartom a feladataikat.

– Mivel ellentétben?

– Semmivel. Csak azt szeretném...

– Még csak most kezdtél nálunk. Az NC3 nem vesz fel csak úgy embereket, ezért teljesen felesleges állásra pályáznod náluk.

– Ők maguk szóltak, hogy jelentkeztek.

Nylander megpróbálta elrejtetni, mennyire meglepődött. Tudta, hogy Thulin igazat beszél. Az előtte álló apró nőre meredt. Hány éves is lehet? Huszonkilenc, harminc? Valahogy akörül. Furcsa alak, első pillantásra teljesen jelentéktelen. Nylander nem felejtette el, hogy először ő maga is alábecsülte. Nem sokkal korábban, amikor a személyi állományt értékelték, A és B csapatra osztotta az osztály nyomozóit, és Thulin zseni kora ellenére az elsők között volt, akiknek a

nevét az A csapathoz írta, amelyre az osztály munkáját építeni akarta, olyan tapasztalt nyomozók nevével együtt, mint Jansen és Ricks. És igazából eljátszott a gondolattal, hogy kinevezi csoportvezetővé. Nem rajongott a női nyomozókért, és Thulin megközelíthetetlen, elutasító személyisége sem szólt mellette, de jóval intelligensebbnek bizonyult az átlagnál, és olyan sebességgel kezelte az ügyeit, hogy mellette még rutinos kollégái is csigalassúnak tűntek. Nylander teljesen biztos volt benne, hogy a nő kőkorszakinak tartja az osztály technológiai szintjét, és mivel ő is osztotta ebbéli véleményét, tudta, szüksége van hozzá hasonló számítógépes kockákra, ha nem akarja, hogy reménytelenül lemaradjanak. Ezért néha beszélgetés közben emlékeztette, hogy még ott a tojánhéj a fenekén, nehogy azt gondolja, csak úgy leléphet tőlük egy másik munkahelyre.

– Ki szólt pontosan?

– A főnökük. Hogy is hívják? Megvan, Isak Wenger.

Nylander arcán árnyék futott át.

– Igazán örülök, hogy belekóstolhattam az itteni munkába, de legkésőbb a hét vége felé el szeretném küldeni a jelentkezésemet.

– Még meggondolom.

– Péntekig mondjuk?

De Nylander már indult tovább is. Érezte a tarkóján a nő pillantását, és tudta, pénteken kopogni fog az irodája ajtaján, hogy az ajánlását követelje. Hát eddig jutottak. Az osztálya ugródeszkává változott, ahonnan a minisztérium új kis kedvence, az NC3 elszívja a legjobbakat. Amikor nemsokára bemegy a költségvetési tárgyalásra, az elé tett számok is mutatni fogják az új prioritásokat és az osztályára kényszerített korlátokat. Karácsonykor lesz három éve, hogy igent mondott az életvédelmi osztály vezetői pozíciójára, és az új események rávilágítottak, hogy ha a közeljövőben nem történik valami pozitívum, a karrierjének lóttek.

6

Az ablaktörölők hevesen jártak fel és alá. Amikor a lámpa zöldre váltott, a rendőrautó elkanyarodott, maga mögött hagyva a többi járművet és a buszok oldalán elhelyezett reklámokat, amelyekkel egy magánkórház csalogatta az új mellre, botoxkezelésre vagy zsírleszívásra vágyakozókat, és az előváros felé vette az irányt.

A rádióban a műsorvezetők fecsegését és a legújabb, szexről és kíváncsú testekről szóló popdalokat a hírek váltották fel. A bemondó közölte a hallgatókkal, hogy október első keddeje van, ami azt jelenti, hogy ma kezdődik az új parlamenti ülésszak. A legszenzációsabb hír természetesen az volt, hogy Rosa Hartung szociális ügyekkel foglalkozó miniszter visszatér a politika porondjára a lányával történt szörnyűség után, amelyet az egész ország visszafojtott lélegzettel figyelt majdnem egy évvel korábban. Mielőtt a bemondó rátért volna a következő hírre, a Thulin mellett ülő idegen levette a hangerőt.

– Nincs egy ollód vagy ilyesmid?

– Nem, nincs ollóm.

A nő egy pillanatra levette a tekintetét a forgalomról, és a mellette ülő férfit nézett, aki azon mesterkedett, hogy kinyissa új mobiltelefonja csomagolását. A kocsiól nem messze dohányzott, amikor Thulin átsétált a rendőrséggel szemközti parkolóba. Magas testét egyenesen tartotta, de kicsit leharcoltnak tűnt. Haját lelapította az eső, kopott Nike cipője teljesen átázott, lógott rajta a nadrág, és rövid, fekete termodzsekijét nem erre az időjárásra tervezték. Az öltözködése láttán Thulin arra gondolt, biztosan ebben a ruhában érkezett Hágából. Ezt a benyomását a férfi lábának támasztott apró, félig

üres útitáska is megerősítette, bár tudta, hogy a pasas az előző nap már járt a főkapitányságon, mert hallotta, hogy pár kollégája róla beszélt, amikor kávéért ment az étkezőbe. Hágában, az Europol főhadiszállásán dolgozott összekötő tisztként, de hirtelen felmentették a kötelezettségei alól, és Koppenhágába küldték, hogy jól a körmére koppintsanak, bár senki sem tudta, miért. Repkedtek a gúnyos megjegyzések, mert a dán rendőrség és az Europol viszonyát semmiképp sem lehetett volna rózsásnak nevezni, főleg azután nem, hogy Dánia pár évvel korábban egy népszavazás keretei között nemet mondott néhány kivülmaradási záradék megszüntetésére.

Megismerkedésükkor a férfi teljesen a gondolataiba merült, és amikor Thulin bemutatkozott, csak megszorította a kezét, és odavakantotta, hogy „Hess”. Nem mutatkozott túl beszédesnek, és igazából Thulint sem lehetett volna azzal vádolni, hogy feleslegesen jártatja a száját, de a Nylander-val folytatott beszélgetés elégedettséggel töltötte el. Biztosnak érezte magát abban, hogy nemsokára búcsút vehet a gyilkosságiaktól, ezért úgy döntött, barátságosan fog viselkedni a nem túl kellemes helyzetben lévő kollégájával. Miután beültek a kocsiba, felvázolta, amit a feladatról tudott, de a pasas az érdeklődés legkisebb jele nélkül hallgatta. Harminchét és negyvenegy között lehetett, és a hanyag utcagyerek kinézetével egy színészre emlékeztette Thulint, de képtelen volt rájönni, kire. A kezén viselt gyűrű akár jegygyűrű is lehetett, de a nő úgy tippelte, vagy már régen elvált, vagy legjobb esetben most zajlik a válópere. Nem tűnt szórakoztató társaságnak, de Thulin hangulatát semmi sem tudta elrontani, ezenkívül pedig tényleg érdekelte a nemzetközi bűnügyi együttműködés, amelynek keretei között Hess dolgozott.

– Meddig leszél itthon?

– Csak pár napot, de még nem teljesen tiszta, hogy mennyit.

– Szeretsz az Europolnál lenni?

– Nem rossz. Az időjárás jobb, mint itt.

– Az igaz, hogy a kiberbűnözési osztályuk felveszi dolgozni azokat a hackereket, akiket ők buktatnak le?

– Fogalmam sincs, nem ott dolgozom. Mit szólnál ahhoz, ha kicsit lelépnék, amikor végeztünk a tethelyen?

- Lelépnél?
- Csak egy órára. El kell mennem a lakásom kulcsaiért.
- Rendben.
- Köszönöm.
- De ezek szerint Hágában dolgozol?
- Igen, vagy ahol szükség van rám.
- Például?
- Attól függ. Marseille-ben, Genovában, Amszterdamban, Liszszabonban...

Ezzel visszafordult a telefon rakoncátlankodó dobozához, de Thulin úgy tippelte, tudná még folytatni a sort. Kozmopolitának látszott. Poggyász nélküli utazónak, akit már nem nyűgöznek le nagyvárosok és távoli tájak. Ha egyáltalán valaha lenyűgözték.

- Mennyi ideje dolgozol külföldön?
- Lassan öt éve. Ezt kölcsönveszem kicsit – kapott fel egy tollat az ülések közti pohártartóból, hogy felszakítsa vele a csomagolást.
- Öt éve? – kérdezte Thulin csodálkozva. A legtöbb összekötő tiszt, akikről hallott, kétéves szerződést írt alá. Néhányan egyszer hosszabbítottak, így összesen négy évet töltöttek távol, de olyannal még sohasem találkozott, aki öt évig csinálta volna ezt a munkát.
- Gyorsan megy az idő.
- A rendőrségi reform miatt volt?
- Micsoda?
- Hogy elmentél. Hallottam, hogy sokan fordítottak hátat az osztálynak, mert nem voltak megelégedve...
- Nem, nem azért.
- Hát akkor?
- Csak úgy.

Thulin a férfi felé fordult, és amint tekintetük összekapcsolódott, észrevette, amit korábban nem. A bal szeme zöld, a jobb kék. A hangja nem csengett barátságtalanul, de kiérződött belőle, hogy többet nem fog mondani. Thulin indexelt. Megérkeztek a családi házas övezetbe, ahová jöttek. Kit érdekel, ha megjátssza a titokzatos múltú macsó ügynököt? Nyüzsögnek a hozzá hasonlók a rendőrségen. Annyian vannak, hogy akár focicsapatot is alakíthatnának.

A fehér, jól karbantartott, funkcionalista stílusú ház a hozzá tartozó garázzsal Husum egyik családi negyedében feküdt, ahol a gondosan nyírt fagyalsövények előtt csinos postaládák sorakoztak. Ide költözött ki a középosztály, miután megszédtek magukat, és megszülettek a gyerekek. Itt biztonságban tudhatták a családjukat. Az úton egymást követték a fekvőrendőrök, nehogy valakinek eszébe jusson harmincnál többel menni. A kertekben trambulinok álltak, a nedves aszfalton krétanyomokat lehetett felfedezni. Néhány bukósisakos, fényvisszaverő szalagos iskolás tekert el mellettük az esőben, amikor Thulin leparkolt a rendőrségi autók és a technikusok járművei mellett. Páran összeverődtek a rendőrségi kordonszalagon kívül, és esernyők alatt tárgyalták meg, mi történhetett.

– Ezt felveszem. – Hess kevesebb mint két perccel korábban helyezte SIM-kártyát a telefonjába. Elküldött egy üzenetet, most pedig már hívták is.

– Nyugodtan, van időd.

Thulin kiszállt az esőbe. Hess az autóban maradt, és franciául szólt bele a kagylóba. Mialatt a nő végigfutott a hagyományos betonlapokkal kirakott kerti ösvényen, belevillant neki, hogy minden valószínűség szerint talált még egy okot, hogy örüljön a hamarosan bekövetkező munkahelyváltásnak.

A reggeli műsor két vezetőjének a hangja betöltötte az Østerbro külső részén fekvő hatalmas, fényűző házat, amint a stúdió kényelmes sarokkanapéján ülve a kávéscsészéik felett újabb témát kezdtek boncolgatni.

– Eljött a parlament őszi ülészakájának első napja, ami mindig különleges, de most az egyik politikusunknak főleg az. Rosa Hartung szociális ügyekkel foglalkozó miniszterre célzok, aki tavaly október tizennyolcadikán elveszítette tizenkét éves lányát. Rosa Hartung szabadságra ment, amikor a lánya...

Steen Hartung odaugrott a hűtő mellett a falra erősített lapos képernyős tévéhez, hogy kikapcsolja. Lehajolt, és összeszedte a tervrajzait és írószereit, amelyeket a tágas, francia stílusú konyha padlójára ejtett.

– Siess egy kicsit! Mihelyt anya elment, mi is indulunk.

A fia, Gustav a reggelije maradványai felett ült a hatalmas étkezőasztalnál, és a matematikakönyvébe firkált. Keddenként csak kilenc után kellett beérnie, és ilyenkor Steennek mindig fel kellett hívnia a figyelmét, hogy a reggel nem alkalmas a leckeírásra.

– Miért nem mehetek bicajjal?

– Mert kedd van, és iskola után teniszed lesz, ahova én foglak vinni. Összeszedted a cuccodat?

– Itt van – felelte a Fülöp-szigeteki au pair angolul, és letett egy sporttáskát a padlóra. Steen hálás pillantást vetett a lányra, aki közben elkezdte leszedni az asztalt.

– Köszönöm, Alice. Gyere, Gustav!

– Mindenki más bicajjal jár.

Steen az ablakon keresztül észrevette, hogy egy nagy, fekete autó kanyarodik a felhajtóra, és áll meg egy pocsolyában a házuk előtt.

– Apa! Nem mehetek bringával? Csak most az egyszer?

– Nem, együtt megyünk, ahogy szoktunk. Megjött a kocsí. Hol van édesanyád?

8

Steen gyorsan lépdelt felfelé a lépcsőn, és közben a feleségét szólította. Minden zugát ismerte a százéves, majdnem négyszáz négyzetméteres úri villának, hiszen ő maga újíttotta fel. Amikor eldöntötték, hogy megveszik, fontosnak tartották, hogy legyen elég helyük, de most túl nagynak tűnt. Fájdalmasan nagynak. Bekukkantott a hálószobába és a fürdőbe, de ekkor észrevette, hogy a szemben lévő ajtót résnyre nyitották. Egy pillanatig habozott, majd kitérte, és benézett a szobába, amit valaha a lánya mondhatott a magáénak.

A felesége kabátban kuporgott a fal mellett álló ágycsupasz matracán. Steen körbefuttatta a tekintetét a szobán, az üres falakon és a sarokba tornyozott kartondobozokon, majd a nő szemébe nézett.

– Itt a kocsi.

– Köszönöm – bólintott az asszony, de meg sem próbált felállni. Steen közelebb lépett hozzá. A szoba hidege a csontjaiba mart. Csak most vette észre a nő kezében gyűrögetett sárga pólót.

– Jól vagy?

Ennél ostobább kérdést nem is tudott volna feltenni. A feleségén látszott, hogy nincs jól.

– Tegnap kinyitottam az ablakot, és csak most vettem észre, hogy elfelejtettem becsukni.

Steen megértően bólintott, bár nem kapott választ a kérdésére. A fiuk felkiabált, hogy megjött Vogel, de egyikük sem reagált.

– Már nem emlékszem az illatára – simított végig a nő a kezében lévő sárga pólón, és úgy nézte, mint aki keres valamit az anyag szálai között. – Megpróbáltam, de nem megy. Sehol sem találok.

Steen leereszkedett mellé az ágyra.

– Talán nem is baj. Talán így a legjobb.

– Ezt most miért mondd? Hogy lehetne így a legjobb?

A férfi nem válaszolt. Amikor a nő újra megszólalt, a hangja jóval lágyabban csengett.

– Nem tudom, képes vagyok-e... Nem tűnik helyesnek.

– Pedig az. Az egyetlen helyes döntés. És most téged idéztelek.

Gustav megint felkiabált.

– Ő is így gondolta volna. Azt mondta volna, hogy minden rendben lesz. És hozzátette volna, hogy szuper vagy.

Rosa nem felelt, némán ült a pólóval a kezében. Aztán megszórította a férje kezét, és mosolyogni próbált.

– Jól van. Remek – tette le Rosa politikai tanácsadója a telefonját, miközben a nő a lépcsőn lépdelt lefelé. – Túl korán jöttem? Kérjük meg a királyi családot, hogy várjanak holnapig az ülészak megnyitásával?

Rosa mosolyra húzta a száját Frederik Vogel tettekrekeszsége láttán. A harminchét éves férfiből áradó energia éles ellentétben állt a házuk búskomorságával. Vogel mellett egyszerűen nem lehetett szomorodni.

– Nem kell. Készen állok.

– Szuper. Gyorsan átfutjuk a programot. Sokan szeretnének beszélni veled. Vannak jónak tűnő érdeklődők, de persze kerestek a szokásos pletykalapoktól is...

– Majd a kocsiban megbeszéljük. Gustav, tudod, hogy kedd van, és apa megy érted. Hívj, ha van valami. Oké?

– Tudom – vetett rá a fiú morcos pillantást. Rosa összeborzolta a haját, aztán Vogel újra kisajátította magának a figyelmét.

– Ismerkedj meg az új sofőrökkel. Azt is meg kell beszélnünk, milyen sorrendben akarsz tárgyalni a többiekkel...

Steen a konyhaablakból nézte őket. Megpróbált bátorító mosolyt villantani a feleségére, miután a nő üdvözölte az új sofőrjét, és beszállt a hátsó ülésre. Amikor az autó eltűnt a ház elől, megkönnyebbülést érzett.

– Na? Megyünk? – kiabált be a fia az előszobából. A hangokból ítélve pont a csizmáját húzta.

– Igen, jövök.

Steen kinyitotta a hűtőszekrényt, kivett egy apró üvegeket tartalmazó kartont, lecsavarta az egyik üveg kupakját, és a szájába öntötte a tartalmát. Érezte, amint az alkohol végigszalad a nyelőcsövén, és a gyomrában állapotodik meg. A többi üveget a táskájába helyezte, és visszacsukta a hűtő ajtaját. Kifelé menet felkapta a kocsikulcsot az asztalról.

9

Volt valami a házban, ami nagyon nem tetszett Thulinnak. A kellemetlen érzés már akkor elfogta, amikor kesztyűben és kék lábszákbán végighaladt a sötét előszobán, el a lakók lábbelijeit és felsőruházata mellett. A folyosó falán csinos keretes, virágokat ábrázoló képek lógtak. A hálószoba ártatlan, nőies benyomást keltett. A fehér szín uralta, egyedül a még mindig leeresztett műanyag redőny pompázott rózsaszínben.

– Az áldozat neve Laura Kjær, harminchét éves, a belvárosban dolgozott fogorvosi asszisztensként. Úgy tűnik, már lefeküdt, és rátörtek. A kilencéves fia a folyosó végén lévő szobájában aludt, de nem látott vagy hallott semmit.

Thulin az idősebb, egyenruhás kollégája beszámolója alatt a franciaágyat nézte. Csak az egyik oldalán aludtak. A hosszú szálú, fehér szőnyegen egy lámpa feküdt, amelyet minden valószínűség szerint az éjjeliszekrényről vertek le.

– Amikor reggel felébredt, a ház üres volt. Reggelit készített, felöltözött, és várta az édesanyját, de amikor látta, hogy nem fog megjönni, átment a szomszédba. A szomszéd visszakísérte a házba, hogy körbenézzen, de kutyaugatást hallott a játszótérről, és amikor odament, megtalálta a holttestet, és azonnal felhívott minket.

– Az apával felvették a kapcsolatot?

Thulin ellépett a kollégája mellett, benézett a gyerekszobába, majd visszafelé indult a folyosón. Az egyenruhás rendőr követte.

– A szomszéd szerint pár éve meghalt rákban. Az áldozat a férje halála után fél évvel megismerkedett valakivel, aki beköltözött hozzá.

Az illető valami kiállításon van. Miután megérkeztünk a tetthelyre, felhívtuk. Nemsokára jön.

A fürdőszoba ajtaján keresztül Thulin három, egymás mellett sorakozó elektromos fogkefét vett észre. A padlón egy papucs árválkodott, a falon két egyforma fürdőköpeny lógott. Thulin visszahúzódtott a folyosóra, és belépett a tágas konyhába, amelyből egy nappali nyílt, ahol fehérbe öltözött technikusok nyomokat és ujjlenyomatokat kerestek a rendelkezésükre álló eszközökkel. A berendezés pont olyan átlagosnak tűnt, mint az egész lakónegyed. Skandináv dizájn, a legtöbb bútort az IKEA és az ILVA szolgáltatta, az asztalon három üres tányéralátét, egy vázában csinos őszi csokor, a szófán párnák, a mosogató melletti pulton egyetlen mélytányér tej- és kukoricapehely-maradványokkal. Nyilván a fiú reggelije. A nappaliban egy digitális képkeretben megállás nélkül váltakoztak a kis család fotói, pedig Thulin érkezése előtt a mellette álló üres fotelen kívül nem volt nézőközönségük. Az egyik képen az édesanya ölelte fiát és élettársát. Arcukon mosoly játszott. Boldognak tűntek. Laura Kjær csinos, karcsú nő volt, vörös haját hosszúra növesztette, meleg, barátságos szeméből érzékeny lélekre lehetett következtetni. Kellemes fészket teremtett a házból, Thulint mégis rossz érzéssel töltötte el a környezet.

– Betörésre utaló nyomok?

– Nincsenek. Minden nyílászárót ellenőriztünk. Úgy tűnik, lefekvés előtt tévézett, és megivott egy csésze teát.

Thulin végigfuttatta a tekintetét a konyhai információs táblán, de semmi különöset nem talált. Órend, naptár, uszodai nyitvatartás, árajánlat fametszésre, meghívó a lakástulajdonosok egyesületének halloweenpartijára és emlékeztető, hogy ne felejtsek el a központi kórház gyermekosztályára megbeszélte vizsgálati időpontot. Thulin mindig is jó volt abban, hogy észrevegyen olyan apróságokat, amelyeknek nagy jelentőségük lehet. Valamikor ebből állt az élete. Amikor hazaért, és kinyitotta a bejárati ajtót, figyelnie kellett a jelekre, amelyekből ki tudta olvasni, jó vagy rossz nap vár-e rá. De most úgy érezte, nincs mit észrevennie. Csak egy családot látott, és az idillikus mindennapjaikat. Olyasmit, amit ő a háta közepére sem kívánt volna. Egy pillanatig megpróbálta meggyőzni magát, hogy csak ez zavarja a házban.

– Telefonok, tabletek, számítógépek?

– Amennyire idáig meg tudtuk állapítani, semmi sem hiányzik. Genz emberei már összepakolták a cuccot, és beküldték átnézésre.

Thulin bólintott. A legtöbb testi sértéses és gyilkossági ügyet így lehet felderíteni. Általában lehet találni sms-eket, telefonhívásokat, e-maileket vagy Facebook-üzeneteket, amelyek megmutatják, miért történt az, ami. Már alig várta, hogy ránézessen az anyagra.

– Mi ez a szag? Hányás?

Csak most tűnt fel neki a házat belengő kellemetlen, orrfacsaró bűz. A kollégája büntudatos képet vágott, és Thulin hirtelen észrevette, milyen sápadt.

– Sajnálom. A tetthelyről jövök. Azt hittem, hozzá vagyok szokva... De inkább megmutatom, miről van szó.

– Felesleges. Jelentést kérek, ha megvan az áldozat élettársa.

A kollégája hálás tekintetétől kísérve nyomta le a hátsó kertre nyíló teraszajtó kilincset.